

Tko je bez grijeha, neka baci prvi kamen

14. veljače 2011.

Kazalište Mala scena novom premijerom "Kamenje" nastavlja svoju tradiciju predstava, koje imaju cilj osvijestiti odraslu, ali i dječju publiku o problemima koji prijete modernom mladom čovjeku. Ovakvim svojim nastojanjem Mala scena zauzela je posebno mjesto u dječjem kazalištu, baveći se pitanjima koja nadilaze sferu kazališta i prelaze u ocjenu i predgajanje samog društva u kojem živimo.

Tom Lycos i Stefo Nantosu autori su popularne priče o dvojici dječaka u dobi od 13 i 15 godina, koji, prepušteni na milost i nemilost vlastitoj objesti, odluče s mosta na autocesti kamenjem gađati automobile u vožnji, pri čemu jedan počini smrtonosni udarac i ubije vozača. Nesretan slučaj pokrene lavinu javnih polemika, suđenje i raznorodna emotivna i životna previranja u maloljetnim dječacima. Jesu li krivi i može li ih se smatrati krivima, glavno je pitanje koje se proteže kroz predstavu, dok gledatelji imaju mogućnost i sami dati svoje mišljenje po izlasku iz dvorane.

Nastavljajući se težinom teme na "Anu i Miju" (dvije djevojke u predstavi o poremećajima u prehrani), nakon pretežno "ženskog" problema, redatelj Ivica Šimić i producentica Vitomira Lončar pozabavili su se češće "muškim" problemom huliganstva i nasilja. U ovom slučaju, glavne su uloge dodijeljene dvojici mladih gumaca/studenata glume, Marku Hergešiću i Filipu Loziću, koji igraju svaki po dvije uloge – dječake i policijske inspektore. Maestralnom glumom i velikom kazališnom zrelošću ta su dva mlada čovjeka nesumnjivo pred samim počecima velikih glumačkih karijera, predvodeći uz još nekolicinu imena, jednu novu generaciju glumaca, koji tek trebaju stupiti na scenu.

Odlična glazba Ivanke Mazurkijević i Stanislava Kovačića savršeno je upotpunila atmosferu predstave, kao što je i scenografija Dinke Jeričević – uvijek praktična, jednostavna i maksimalno iskoristiva. No, predstavu u potpunosti na svojim plećima nose izvođači, učinkovit tekst i spretna režija. Uistinu je pohvalna "neutralnost" kojom se razmatra cijeli problem maloljetne delikvencije i nasilja, jer, iako bi svako dijete bez obzira na starost trebalo biti svjesno razlike između dobra i zla, neodgovoreno ostaje pitanje u kolikoj mjeri (ne)odgoj i utjecaj društva od djece stvaraju frustrirane i nasilne huligane. Samim time ova predstava ne postaje osuda čina ubojstva, već duboka rasprava o integritetu ljudskog društva općenito, o ljudskoj potrebi za uništenjem, no i o mnogo snažnijoj potrebi – onoj za ljubavlju.

Iako govori o tragičnim događajima, predstava uspijeva na pravim mjestima biti duhovita, zahvaljujući spontanosti i izrazitoj ekspresivnosti glumaca, naročito Marka Hergešića, ali i vješto ubačenim digresijama od radnje u obliku glumačkog obraćanja publici, i cjelokupnoj hrvatskoj javnosti. Jer upravo je ta javnost jedini živi organ društva koji može reagirati na ovakve poticaje i biti uzrokom nekakve, bilo kakve promjene. Stoga je od iznimne važnosti nastojanje Male scene da otvori oči onima koji još nisu osvijestili probleme odrastanja, iz perspektive djece i roditelja. Kao da odrastanje nije dovoljno teško, naročito u današnjem vremenu, djeca su izložena ne samo nedostatku roditeljske ljubavi, uzrokovane sve većim brojem radnih sati i manjkom vremena za "obiteljski" život; a neminovno je i utjecaj vršnjaka, u koje mlade duše nakon roditelja imaju najviše povjerenja.

U raspravi o krivnji dvojice dječaka, naravno, ne postoji crno-bijeli svijet u kojem je apsolutno jasan točan

odgovor, već kao i poput dvaju različitih karaktera glumaca/uloga koje igraju, nailazimo na dva različita puta kojima će ta oštećena djeca krenuti. Oštećena jer, iako možda i nisu svjesni onoga što su učinili, jednoga dana, kada dovoljno sazriju, itekako će osvijestiti bol koju su nanijeli prvenstveno drugima, no ponajviše samima sebi. I to će im, za one koji nisu zadovoljni presudom "nisu krivi jer nisu znali što čine" i "suđenje im je bilo dovoljna kazna", biti ne dovoljna, već prevelika i preteška kazna. Ne čudi stoga da je jedan od oslobođene dvojice veselo uzviknuo: "Yes!" i nastavio dalje, dok se drugi vratio na sablasni most, spreman okončati svoje mučno postojanje...

Tešku i vrlo diskutabilnu temu Mala je scena uspjela svesti na dovoljno razumljivu razinu i onim najmlađima, kako bi ih upozorila na težinu postupaka, koje ponekad ne shvaćaju toliko ozbiljno koliko bi trebali, dok je odrasle gledatelje potaknula na razmišljanje o vlastitim shvaćanjima i poimanjima dobra i zla. Najlakše je osuditi i zatvoriti, prebaciti krivnju, poput dječaka ubojice koji u predstavi viče: "Zašto ja?!"... No, najteža je stvar na svijetu suočiti se s istinom, suočiti se s krivnjom i ispraviti nepravdu – jer kakva god bila, svaka se nepravda može i mora ispraviti. A dužnost je društva kao cjeline prihvaćanje vlastitih nedostataka, i dužnost je čovjeka kao najmanje jedinice te cjeline, prihvaćanje svojih bližnjih, i pomoć kada je najviše trebaju. Nažalost, većini pomoć najviše treba onda kada je kasno, i kada je najgore. Zato je ključna uloga kazališta podsjetnik na našu ljudskost, koju tako često zaboravljamo, i nemarno gubimo.

A.T.

Povezani sadržaj

- [Kamenje](#)

[ZagrebDox](#) | [Preporuke](#) | [TV program](#) | [Kina](#) | [Kazališta](#) | [Glazba](#) | [Izložbe](#) | [Festivali](#) | [Nagrada igra](#)
[Impresum](#) | [Oglašavanje na našem portalu](#) | [Kontakt](#) | [O nama](#) | [Zaposlenja](#)

[PORT-network.com](#) | [PORT.hu](#) | [PORT.ro](#) | [PORT.cz](#) | [PORT.sk](#) | [KAMO.hr](#) | [PORT.rs](#)